

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Sapientia

Pinamonti, Giovanni Pietro
Segneri, Paolo

Coloniae, Anno M.D.CCVI.

VD18 12664146

Consideratio septima pro die Sabbathi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50782](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50782)

CONSIDERATIO VII.
PRO DIE SABBATHI.

Judicium particulare.

PUNCTUM I.

Reus.

Anima qua peccaverit. Ezechiel. 18. 4.

I. **C**ONsidera quis sit reus, qui ad hoc
Judicium rapitur. Ejus Personam
aget anima tua, quæ eodem ipso mo-
mento separationis suæ à corpore, eos-
demmet loco, erectum videbit tribu-
nal horrendum, à quo sententiam ex-
spectet. Eò pertrahetur illico sola, de-
stituta cognatis, amicis, servis, exuta
honoribus, opibus, patrociniiis nuda-
ta; Angelo tutelari, velut teste, latus
alterum, alterum stipante Dæmone,
ut accusatore; quorum ille bona, hic
mala in medium afferet, quæ gessis-
ti. Ubi nunc amici illi, & amicæ, qui-
bus toties postposita est Dei amicitia?
nul-

nullus usquam comparet, qui vel verbo patrocinetur unico, de æterna salute periclitanti. O Conditionem peccatoris expavescendam! cùm innumeris ipse onustus flagitiis, tot divinis admonitionibus refractarius tantarum reus ingratitude, tam immanium convictus scelerum, in utriusque bivio æternitatis constitutus, hinc præmii, inde supplicii, utrobique æterni, cœlum inter Tartarumque medius, incertus, anceps, attonitus, tremens intueri cogetur judicem à se toties offensum, expectare sententiam, à qua datur nulla appellatio, nulla provocatio admittitur; atque hæc omnia, tam horrida, tamque horrenda, jam imminent capiti tuo mi Lector; & forsan hoc ipsum cubiculum, in quo hæc legis, vel certè illud alterum, in quo toties peccasti, hæc ipsa horâ jubetur esse theatrum funestæ illius tragœdiæ. Forsan hi parietes jam hoc momento in apricum proferent flagitia; tu tamen his nihil moveris, tuique tuæque salutis incurius, pergis porro peccare.

PUN-

PUNCTUM II.

Judex.

Ego sum Judex & testis, dicit Dominus. Jeremiae 29. 23.

II. **C**ONsidera Personam Judicis. Sedebit pro tribunali ipse Deus, non jam mitis ac mansuetus, non velut agnus, ut tollat peccata mundi; sed terribilis atque minax velut leo, ut puniat flagitia, palamque faciat orbi, non minus infinitam esse justitiam suam, ac olim misericordia fuerit infinita. Quod ibi cor tam intrepidum non expavescat ad aspectum Judicis, cujus sapientiam nemo fallere, justitiam nemo corrumpere, potentiam remorari nemo queat, quin exactissime judicet, plectat severissime? Ad radios illos fulgentissimos divinæ faciei, velut purissimi solis, patebunt omnia peccata nostra: mala nempe omnia, quæ vel in puerili, vel in juvenili, vel in virili, ipsaque demum decrepita ætate (ubi peccata nos potius deserunt; quam vicissim

sim

sim-nos ipsa) patrata sunt; bona omnia, quæ negligenter, citra intentionem debitam, cum sacrorum potius mysteriorum abusu, ac festorum contemptu, gesta sunt; bona insuper neglecta, horæ perditæ, divinæ inspirationes rejectæ, opes malè impensæ, & in superbiæ, luxûs, ac lasciviæ irritamenta expensæ, quæ pauperum elemosynis debebantur; peccata denique non impedita ab iis, quibus ex officio id suo, parentum, Dominorum, Magistratum, incumbibat. Hæc inquam, omnia patefaciet divinus ille Sol Justitiæ, ad cuius lumen aperientur abscondita tenebratum, & revelabuntur secreta cordium. Et revera, ad incurrendum æterni ignis supplicium (illius ad instar arboris Evangelicæ), necessarium non est, fructus fecisse malos, sufficit, nullos attulisse, *Esurivi & non dedistis mihi manducare sitivi & non dedistis mihi potum, hospes eram, & non collegistis me, nudus, & non cooperuistis me, infirmus, & in carcere, & non visitastis me,* inquit Christus ad damnatos, Matt. c. 25. PUN-

PUNCTUM III.

Sententia decretoria

Discedite maledicti in Ignem æternum. Matth. 25. 14.

III. **C**ONsidera sententiam, Examina-
 natâ causâ, feretur sententia,
 quam ultimam ac irrevocabilem pro-
 nunciabit Christus illis verbis: *recede
 à me maledicte in ignem æternum.* A-
 page te hinc anima detestabilis, neque
 digna conspectu meo, quæ ve intres in
 gloriam meam; abi ad ignes æternos
 quos merentur iniquitates tuæ, abi ad
 consortium dæmonum infelicissimum,
 quibus totâ vitâ obedisti. Abi, te ego
 potestati illorum penitùs trado, sicut que
 tibi hic sanguis meus in damnationem,
 cum uti eo nolueris ad salutem. Ad
 hoc terrificum fulmen, desertus à
 tutelari Angelo peccator, ac Sathanæ
 in prædam relictus, ex illo ipso lecto,
 quo animam exhalavit, in ictu oculi
 in abyssum proruet infernalem; *in
 puncto ad inferna descendet.* Imma-
 nis

nis instar saxi, citra retinaculum delabentis in profundum. Quid verò tunc aget anima illa infelix, cum in primo stabit inferni limine? cum videbit athena illa claustra, nunquam posterum aperienda exituræ, per omnem æternitatem? cum audiet fremitus illos, & rabiosos, tum carnificum, tum damnatorum furentium ejulatus? cum sentiet devoratrices illas flammæ & incendia sempiterna? Ah me infelicem! exclamabit tunc misera & infelix anima, quid amisi olim, & quid nunc reperi! poteram esse cum Angelis & Sanctis æternùm beata, nunc autem cum his dæmonibus torquebor in æternum! Mihi destinata erat cœlestis illa gloria, mihi parabatur æterna hæreditas, mihi fundebatur sanguis ille divinus, pretium beatitudinis meæ, ego autem vesana, pro obstinata quapiam imaginatione, pro sordida voluptate, omne hoc bonum commutavi cum miseria sempiterna: ô peccata diris omnibus execranda! execranda voluptates! dæmonia execranda,
quo;

quorum decepta sum fraudibus! diem nigerrimo notandam calculo, & nefastorum omnium maximè nefastam, quæ in lucem me dedit! sortem atram ac nefandam, quæ mihi obrigit! ergo ne nulla in æternum spes veniæ restat, nullus misericordiæ locus, nullus usquam boni radius affulget? tunc primum, sed serò nimis, peccator agnoscat, quid sit peccatum, quod ignorare jam plerique malunt. Piscis, reti illaqueatus, dum infra aquam tenetur, non novit infortunium suum, at verò in siccum littus extractus, serò suspirat aquam, elementum suum. E contrario quis satis explicet gaudium illius animæ, quæ tanquam obediens filia, vocatur ad hæreditatem paradisi? quàm illa sibi met gratulabitur de factis pœnitentiæ fructibus, quàm gaudebit, quòd tentatoris sui subdolis blanditiis fidem non dederit? quòd si difficile sit, animo ista concipere, quantò difficilius erit explicare verbis? Elige nunc, quam mavis, sententiam; utriusque tibi datur optio.

ORA-

O R A T I O.

CHriste JESU, justissime Scrutator
cordium ac renum, Deus! si mihi
liberum esset eligere Judicem in cau-
sa, ex qua pender æternitas, certum est,
ac indubitatum, nullum mihi esse eli-
gendum potiùs, quàm te, qui infinitè
amas salutem meam. Nihilominus ta-
men, ô! quàm justas habeo causas me-
tuendi hunc ipsum amorem tuum, ad
scelera mea tam benignum, quo me
tam diu sustinuisti? *quid faciam, cum
surrexerit adjudicandum Deus? Job.*
31. Jam non video magnitudinem tu-
am maxime Deus, siquidem sedendo
expectas me; video amorem tuum,
non video justitiam: cum verò surre-
xeris adjudicandum me, quid faciam
miser? tunc enim vero intelligam ego,
quàm graves causas habuerint Sancti,
metuendi hoc tribunal, & quàm stoli-
dus ego fuerim, dum non metui; tunc
cognoscam, odium tuum adversus
peccatum, non minùs fuisse infinitum,
quàm

quàm fuerit amor tuus erga me. Quid igitur, quid tunc me futurum est? si *justus vix salvabitur*, ut inquit æterna Veritas 1. Pet. quid fiet peccatore? & quoties ego jam meritus sum feralem illam sententiam? quoties jam inscriptus damnatorum catalogo? & vero, vel hoc ipso momento quis conscientiae meae status? si hoc temporis puncto citarer ad divinum tribunal tuum, quo animo essem compariturus, quomodo redditurus rationem villicationis meae? nequeo sanè inficiari coram te, æterna Veritas, nequeo inficiari stultitiam meam, dum illud temporis spatium, quod mihi tua bonitas concessit, ut expungerem debita mea, ita impendi, ut aggravarem magis. Eja igitur! non ero tam cæcus imposterum, ut fui hæctenus; scio, coram justissimo tribunali tuo neminem adversari mihi posse, nisi solum atque unicum peccatum, neminem patrocinari, nisi virtutem; a versabor igitur imposterum implacabili odio omne peccatum amore tui, odio per-

se.

Consideratio VII. **¶**

sequar velut tibi inimicum; velut
summè adversum; & renunciando pe-
stiferis illis deliciis, quas propinant
sensus, vitam auspiciabor, ab hoc mo-
mento, Christiani hominis professio-
ne condignam, orationibus insuper,
pœnitentiis, & eleemosynis senten-
tiam mihi procurabo benigniorem.
Tu mi Deus, qui olim mihi eris Ju-
dex, nunc autem es Pater, porrige cle-
menter manum tuam ex hoc cœno
eluctanti, dele maculas meas, remitte
debita priùs, quàm veniat hora, ad
ultimam usque quadrantem ri-
gidè exigendi omnia. *Iuste*

*Judex ultionis donum
fac remissionis,
ante diem ra-
tionis.*

CON